

Odpustenie dávneho priateľa

Martin Hlavňa

Baraní zadok smrdel. Bola to jedna z najpáchnucejších putík v celom meste. Spod falošne hlúpeho výrazu krčmára vykúkali ostražité oči špióna.

„Šéf ťa čaká v salóniku,“ oznámil polohlasne Ergovi podávajúc mu krčah piva.

„Ten si s diskretnosťou hlavu neláme,“ zamrmlal odpoveď muž opierajúci sa o bar.

Na opasku mal zavesenú nápadnú zbraň – kusarikamu. Od spodného konca násady ostrého kosáku pokračovala dlhá reťaz s malým závažím. Hnedá kožená vesta sa snažila splynúť s okolitým drevom. Blond'avé vlasy naopak kričali naokolo.

Krčmár pokrčil ramenami a išiel obslúžiť ďalšieho zákazníka. Ergo si povzdychol a vykročil za svojím klientom. Vôbec sa na to stretnutie netešil. Otvoril dvere a vošiel dnu.

„Už som si myslel, že si sa na mňa vykašlal,“ pozrel na neho tučný chlap.

„Veľmi sa mi nechcelo do tohto smradľavého pajzlu,“ pokrútil žoldnier hlavou.

„Ten názov sedí však? “ uchechtol sa Stem, „keď to tu kúpili, volalo sa to Fialka, ale môj predchodca zhodnotil, že je tu smrad ako v baranej riti a zmenil názov.“

„Radšej vyklop, prečo si ma sem zavola.“

„Nejaký si dnes mrzutý,“ oprel sa šéf rozviedky, „možno iba chcem hodiť reč so starým kamarátom.“

„Ty nemáš kamarátov,“ opáčil Ergo.

„Och mám ich veľmi veľa,“ rehotal sa Stem, „len je pravda, že občas sa záhadne stratia.“

„Keď prestanú byť užitočný?“ zdvihol obočie Ergo.

„Ale no tak, čo si o mne myslíš, že som bezcitný?“ ohradil sa naoko Stem a s úškrnom dodal, „iba keď robia problémy.“

„No?“ naklonil sa k nemu žoldnier, „čo odo mňa chceš?“

„Mám problémovú priateľku,“ povzdychol si brucháč s falošným výrazom týraného psa.

„Takže vražda? Krista to si mohol vyklopiť hneď a ne'ahať ma cez pol mesta!“

„E e é! Taká obyčajná prácička to nebude!“

Ergo sa na neho pozrel so zdvihnutým obočím.

„Li-Ban.“

Ergove srdce urobilo salto, no neušlo mu, ako si špeh pozorne všimol jeho reakciu. Navonok nasadil kamennú tvár a mlčky si odpil z piva. Chutilo strašne.

„Vrátila sa?“ utrel si penu z fúzov.

Špión prikývol a stále ho pozoroval.

„To vážne ju mám zabiť ja? Vieš, že máme spoločnú minulosť.“ mračil sa Ergo.

„Hej. Dobrý dôvod na pomstu,“ zazubil sa šéf rozvedky, „bol by to krásny zločin z vášne.“

Ergo rozpačito odvrátil zrak. Možno má pravdu. Mimovoľne si počúchal ľavé rameno.

„Prečo ju vlastne chceš zabiť?“

„To ťa nemusí trápiť. Kto je zvedavý, bude skoro starý.“

„A ak odmietnem?“

„Zbytočne si skomplikuješ život.“

„Myslím, že to risknem,“ postavil sa Ergo na odchod.

„Ergo ergo ergo. Zasa ti trošku narástlo ego,“ zasmial sa Stem za ním a prižmúril oči.

Žoldnier stuhol uprostred kroku. Cítil, ako sa Stemove vedomie zľahka dotklo pečate na jeho ruke. Spiace kúzlo sa prebudilo. Telo mu zovreli kŕče. Zrútil sa na zem.

Z úst sa mu vydral výkrik plný agónie, ktorý museli počuť v celom hostinci. Nikto mu neprišiel na pomoc. Bol tu sám. V rukách rozvedky. Spomienky sa mu vrátili šesť rokov do minulosti. Bol v úkryte. Prepadli ho. Li-Ban mala držať hliadku. Odišla. Opustila ho. Zradila. Čo jej vlastne dlhuje?

„Dost! Urobím to!“ vykrikol.

Kŕče zmizli. Bolest' sa vytrácala veľmi pomaly. Špión si k nemu kľakol a postrapatil mu vlasy.

„Prepáč, ak si si myslel, že máš právo odmietnuť. Nech máme jasno – patíš nám. Ak povieme zabi – zabiješ. Ak povieme zomri – zomrieš. Ak ti rozkážeme tancovať na ulici s mrkvičkou v zadku, tak to urobíš a nebudeš klásť žiadne otázky.“

Žoldnier sa pozviechal zo zeme. Poslušne si sadol a zazeral na svojho trýzniteľa, prehltnúvajúc desiatky nadávok, ktorými by ho najradšej zasypal. V očiach mu blčali plamene prezrádzajúce násilné predstavy, v ktorých hral tučný chlap hlavnú úlohu.

„Keď už konečne vieš, kde je tvoje miesto,“ pokračoval Stem významne, „mal by si vedieť, že s Li-Ban cestuje isté malé dievčatko.“

„Takže teraz chceš, aby som zabil aj decko?“ zavrčal podráždený Ergo.

„Naopak. Nesmie jej spadnúť ani vlasok z hlavy. Privedieš ju ku mne.“

Ergo sa rozhodol, že nechce vedieť, čo s ňou plánujú robiť. Nešťastne si počúchal rameno, ktoré ho ešte stále pálilo. Po roku v base súhlasil, že bude robiť pre rozvedku výmenou za slobodu. Netušil k akým obludnostiam sa upísal.

„Kde ich nájdem?“

„Skrývajú sa v starej knižnici. Zatiaľ mojich ľudí neodhalila.“

„O tom veľmi silno pochybujem,“ zamrmlal si Ergo popod nos.

Znechutene nechal pivo na stole a vyšiel na ulicu. Nadýchol sa čerstvého vzduchu a zahol do prázdnej uličky. Pohládil kosák zavesený na opasku a odopol reťaz. Jemne zacinkala. Roztočil ju – zvonivo sa rozozvučala. Vrhol závažie pred seba a zapôsobil na neho kinemanticky.

Zastalo. Mág zacítil vo svojom vnútri ukoristený pohyb. Nepokojne sa búril a dral na povrch, snažiac sa strhnúť so sebou jeho telo. Podriadil ho svojej vôli a vymrštil sa na strechu krčmy.

Preskočil na bočnú striežku. Po stožiaroch vyliezol na strechu pivovaru. Prebehol k okraju. Skočil. Gravitácia sa ho neúprosne snažila ťahať k zemi. Vysmial sa jej. Zastavil vlastný pád a vymrštil sa ním k ďalšiemu domu.

Spomalil, aby si nezlámал nohy. Energiu svojho pádu odovzdal do závažia. Prebehol na koniec strechy. Skok. Stlmenie. Ďalšia budova. Znova. Priam tanečnými pohybmi sa elegantne presúval čoraz bližšie. S guľou na reťazi narábал ako majster. Udržiaval zotrvačnosť.

Pristál na jednej z veží mostu ponad rieku Venti. Jediného, ktorý stál medzi dvoma polovicami mesta. Na oboch jeho koncoch chránila vstup malá strážnica s kamennou bránou.

Nespomaľoval. Z celej sily sa vrhol na druhú stranu. Veža sa blížila. Tentoraz určite doskočí.

Nedoskočil.

„Do riti!“ vykrikoval Ergo a v poslednej chvíli sa vrhol sa bokom. Takmer sa rozpleštil o kamenný múr. Guľu šmaril smerom k vlajke, kde sa závažie omotalo o žrd'. Oboma rukami chytil reťaz. Napla sa, ale udržala ho. Zhupol sa.

Sklamane sa obzrel na kamennú stavbu, ktorá za ním trčala akoby mu most chcel ukázať vztyčený prostredník. S povzdychom pokračoval vo svojej ceste, až kým nedorazil ku knižnici.

Zadýchaný zastal na vedľajšej streche. Nervózne poškuľoval po budove na oproti. Nič nenasvedčovalo tomu, že je niekto dnu. Premkol ho divný pocit. Čo ak je to pasca?

Inštinky ho už veľakrát zachránili, a tak si našiel teplé miestočko pri komíne, odkiaľ mal dobrý výhľad a bol aspoň trochu skrytý. Svoju bývalú nemienil podceňovať.

Slnko už dávno zapadlo, keď sa konečne objavila. Odhodila mincu a nežne sa nohami dotkla strechy. Pohľad jej zaletel ku komínu, za ktorým sa skrýval Ergo. Skontrolovala aj ostatné strechy a potom vlezla dnu strešným oknom.

Ergo sa uškrnul a ponat'ahoval si stuhnuté údy. Pár sekúnd ešte pre istotu počkal a preskočil. Počas letu ho zaujalo niečo lesklé. Nedávno odhodená minca sa zachytila v ríne. Ergo ju s úsmevom zdvihol a vopchal si ju do vrecka. Používala stále rovnaké triky.

Pozrel sa na okno a oči mu potemneli. S divo bijúcim srdcom potlačil výčitky a vliezol za ňou.

Rysy podkrovia vystúpili z temnoty. Cez pootvorené dvere na konci miestnosti prenikalo škárou slabé svetlo lampášu. Ergo nazrel dnu. Žena sa skláňala nad posteľou a náhlivo hovorila s dievčaťom, ktoré na nej sedelo. Konečne si ju poriadne obzrel. Úzky driek, dlhé čierne vlasy a bledá pokožka. Skoro vôbec sa nezmenila.

Potlačil dvere dúfajúc, že nebudú výzgat'. Išli podozrivo ťažko. Zanaďával a uskočil.

Plné vedro kameňov sa s rachotom zrútilo na podlahu. Žena sa otočila a divoko sa k nemu rozbehla tasiac meč. Sekla. Blokoval. Uskočila skôr, ako stihol stočiť kosák, aby ju odzbrojil. Kov hlasno zaškrípala. Dieťa utekalo dole schodmi.

„Pekne vítaš starého priateľa,“ dostal zo seba rozpačito Ergo.

„Starý priateľ to mal čakať, keď aspoň hodinu očumoval zo strechy a potom sem vliezol so zbraňou,“ opáčila Li-Ban.

„Tebe nič neunikne.“

„Nikdy si sa nevedel skrývať.“

„Zlepšil som sa.“

„Ani náhodou! Za tým komínom by ťa uvidel aj slepý holub,“ vyprskla Li-Ban.

Jej smiech mu zvonil v ušiach. Rozosmial sa aj on. Li-Ban nechala pomaly ruku s katanou klesnúť.

„Vôbec si sa nezmenil,“ pokrútila hlavou s úsmevom.

„Aj ty si rovnako krásna,“ vyhrkol skôr, než mohol tie slová zastaviť.

Otvorila ústa, že niečo povie. Pozrela na jeho kosák, ktorý nespúšťal a zdráhavo ich zavrela.

„Buď ku mne úprimný – prečo si tu?“

Ergo si namiesto odpovede len ťažko vzdychol.

„Naozaj si sa nezmenil,“ posmutnela.

„Ako to myslíš?“ zamračil sa.

„Stále sa naháňaš za zlatom so zbraňou v ruke.“

„Ty si snáď iná? Keby si sa tu neobjavila, nemuseli sme sa dostať do týchto sračiek. Načo si sa sem vlastne vracala?“ odvrkol Ergo s pocitom krivdy.

Li-Ban sklopila pohľad. Jej mlčanie ho akurát rozčúlilo.

„Ja aspoň nezrádzam ľudí, na ktorých mi záleží,“ rypol si do nej trpkou.

„Asi bola chyba vrátiť sa. Myslela som, že tu nájdem... dávneho priateľa. Namiesto neho tu predom mnou stojí zradca.“

„Máš ešte tu drzosť hovoriť niečo o zrade?“ bodlo Ergo pri srdci.

„Vráť sa, kade si prišiel. Kvôli starým časom,“ zdvihla rozhodne meč. Na tvári mala slzy.

„Viac mi k tomu nepovieš? Žiadne vysvetlenie? Žiadne „prepáč“?“ začala v Ergovi klíčiť zlosť.

„Neľutujem to.“

„Tak mi to do riti aspoň vysvetli!“ zavrčal Ergo, ktorého tieto slová zaboľeli.

„Musela som odísť,“ zaletela pohľadom ku schodom, "mala som dosť dobrý dôvod.“

„*Falošná zmija. Zdržiava. Decko ujde alebo sa skryje,*“ napadlo Ergovi.

„To som fakt zvedavý aký,“ vodralo sa mu do hlasu pohrdanie.

„To nie je tvoja vec,“ odsekla.

„Nie je to moja vec? To si akože nezaslúžim vedieť, prečo ma ženská, ktorú som miloval ojebala?!“ klíčila v Ergovi zlosť.

„Nechcem, aby si to vedel.“

„Nechceš...“ povedal Ergo kyslo a cítil, ako sa mu na jazyk tlačia slová, ktoré mu pripadali cudzie, „nechceš, lebo žiaden dobrý dôvod nemáš. Len si sa zbavila toho chudáka, čo ti visel na krku a išla sa niekde kurviť.“

„Naozaj si toto o mne myslíš?“

„Áno,“ povedal Ergo.

„Potom sa už nemáme o čom baviť. Odíd’.“

„Nemôžem. Mám tu prácu,“ namietol chladne.

„Vykašli sa na to, kým môžeš. K dievčaťu sa dostaneš iba cez moju mŕtvolu,“ varovala ho Li-Ban.

„Dobre,“ hodil po nej Ergo bleskovo guľu.

Čarodejníčka guľu kinemanticky zastavila a vrhla sa dozadu. Ergo sa podlo usmial. Z pomaly letiaceho predmetu veľa pohybu nezískala. Rozbehol sa a sekol.

Blokovala katanou. Uskočil pred kopancom a rozmachom hodil závažie. Guľa neškodne zasiahla stenu.

„*Potrebujem sa dostať na voľnejší priestor,*“ pomyslel si Ergo.

Znova ho zablokovala. Podkopol jej nohy a zvalila sa. Žena sa na zemi okamžite skrútila v snahe vyhnúť sa očakávanému sekutiu. Neprišlo. Ergo bežal ku schodom.

„Nie!“ vykričla a zúfalo sa ho snažila znehybniť.

Ergo mentálny útok poľahky odrazil. Aj zlomok sekundy ho však vyviedol z rovnováhy a zgúľal sa dole schodmi.

Vyskočil a bežal ďalej. Za sebou počul dupot a výkriky rozzúrenej ženy. Vynoril sa na poschodí v miestnosti plnej kníh. Začul za sebou svišťanie. Obzrel sa. V poslednej chvíli zastavil letiaci meč.

Odobratý pohyb nevedel narýchlo spotrebovať. Odhodilo ho to. Bolestivo preletel cez zábradlie a nekontrolovane sa zrútil medzi police.

Videl, ako Li-Ban preskakuje nad ním. Zastavil dýku letiacu dýku. Odrazil sa hore. Oceľ roztočil nad hlavou a konečne nabral poriadnu rýchlosť.

Vysokým skokom uhol útoku mečom, vo vzduchu urobil otočku a vypálil po nej guľou. Uhla. Drevo, na ktorom len pred sekundou stála sa rozletelo na všetky strany.

Odrazil ďalší nôž. Vytlačil Li-Banine mentálne spojenie, ktorým sa snažila pôsobiť na jeho zbraň. Nedovolil, aby ho spomalila.

Zhodil policu, na ktorej stála. Uskočila. Vrhol na ňu reťaz. Uhla sa. Ergo zmenil smer závažia a obmotal jej nohu. Li-Ban sa s bolestivým výkrikom zrútila na zem.

Ergo na ňu bleskovo skočil. Jednou rukou ju zdrapil za vlasy a druhou vytiahol veľký lovecký nôž. Čepel hladne olizla hrdlo bojovníčky. Dovtedy chladnokrvný vrah stuhol. Prvýkrát v živote nedokázal spraviť ten posledný pohyb, ktorým by to ukončil.

„Malú z toho vynechaj,“ vykričla zúfalo Li-Ban, „prosím!“

S nadávkou medzi zubami ju pustil. Pokúsila sa vstať, ale zlomená noha ju neudržala. Zostala ležať a odovzdane ho sledovala s bolestivou grimasou.

„Prečo?“ spýtala sa po chvíli zmierlivo.

„Dobre vieš,“ opáčil zduto.

Zavládlo napäté ticho. Ergo nervózne chodil v kruhoch.

„Tá noha bude problém. Možno ťa nejak dostanem z mesta. Stem mi bez dôkazu neuverí, že som ťa zabil, ale snád' sa v tom nebude až toľko rýpať, ak mu privediem to decko.“

„To nemôžeš!“ zbledla Li-Ban.

„Nerob to ťažšie, ako to je. Chcem ti pomôcť. Nejak musíme toho potkana zabaviť,“ rozčúľil sa znova Ergo.

„Nemôžeš! Zabi radšej mňa! Prosím!“ plazila sa k nemu.

„Chceš zomrieť kvôli nejakému decku? Kto to vôbec do riti je?“ mračil sa Ergo.

„Nie je to len nejaké decko!“ plakala mu zúfalo pri nohách, „daj si už konečne dve a dve dokopy ty idiot!“

„To je tvoje?“ zmizla Ergovi z tváre všetka farba.

„NAŠE!“

Žoldnierovi sa zasekli slová v hrdle. Ticho ich oboch gniavilo ako masa hliny.

„Tak už k tomu niečo povedz preboha,“ prerušila Li-Ban mlčanie.

„Prečo si mi o tom...“ začal Ergo a na sekundu sa zháčil, „...o nej... nepovedala?“

„Vždy si hovoril, že deti nechceš,“ potiahla nosom a ani sa na neho nepozrela.

„Áno, ale...“

„V ten večer by si mi zohnal odvar z bylín,“ povedala vyčítavo jeho nohám.

„To nevieš,“ nesúhlasil Ergo.

„Viem.“

Ergo si ťažko vzdychol. Nakoniec mala možno pravdu. Mohol by si párik čarodejnícych žoldnierov zakladať rodinu? Namiesto odpovede ju objal okolo ramien.

„Ako sa volá?“ spýtal sa nežne.

„Shi-Sel,“ usmiala sa.

„Krásne meno.“

„Ona,“ začala nervózne Li-Ban, „je... zvláštna.“

„Čím?“

„Je to potenciálka.“

„Naša dcéra?“ otvoril Ergo prekvapene ústa.

„Áno.“

„Si si istá? Nikdy som žiadneho nestretol,“ neveriacky pokrútil Ergo hlavou.

„Som. Učí sa to ovládať. Je veľmi šikovná,“ usmiala sa aj napriek bolesti.

„Obaja ovládame kinemanciu. Myslíš, že...“ začal.

„Vôbec. Nezdedila to,“ skočila mu Li-Ban do reči.

Obaja stíchli a rozpačito na seba hľadeli.

„Prepáč, čo som ti povedal. Nemyslel som to tak.“

„Myslel, ale to je už jedno. Nejak sa dám dokopy, vezmem malú a budeš nás mať z krku,“ odvrátila od neho pohľad.

Nadýchol sa, že k tomu niečo povie, nevedel však nájsť tie správne slová. Vydýchol a snažil sa nemyslieť na pálenie v očiach.

„Nesedí mi na tom jediná vec. Naozaj bolo nutné nabonzovať ma Stemovi?“ zmenil tému.

„Hmm?“ otočila s k nemu nechápavo Li-Ban.

„No však v to ráno, keď si zmizla. Do úkrytu vtrhol Stem s celou jednotkou a vrhli sa na mňa. Vraj ma našli vďaka tebe.“

„O tom nič neviem,“ poprela to.

„Stem tvrdil presný opak.“

„Veríš radšej tomu podliakovi ako mne? To ste teraz najlepší kamaráti či čo? Vlastne čomu sa čudovať. Veď teraz pre nich dokonca makáš,“ začala sa jedovať Li-Ban.

„Chcem ti veriť. Len proste... je to príliš veľká náhoda,“ prehrabol si Ergo rukou vlasy a potom si dal dole kombinézu.

„Nechcel som to zobrať. Nedal mi na výber,“ ukázal na svoje tetovanie.

Prerušil ich krik na poschodí.

Ergo sa strhol no na pol ceste zastal a pozrel na Li-Ban. Snažila sa zdvihnúť so zlomenou nohou.

„Tak bež už za ňou!“ oborila sa na neho.

Rozbehol sa. Ramenom vrazil do police, ktorá sa zrútila k zemi. Tesne nad podlahou sa zastavila a s tichým žuchnutím dopadla na koberec. Ergo vyskočil na poschodie a vběhol do izby. Silueta tlstej postavy pri okne sa otočila. Dievča prehodené cez plece sa zúrivo metalo. Ergo za ním bežal. Kosák mal pripravený. Mohol by to ukončiť jediným seknutím.

Nemohol. V kŕči sa natiahol na zem.

„Tušil som, že zmäkneš. Ale srať na to, odstavil si ju, a to je hlavné. Naši ju už dorazia,“ uškrnul sa Stem.

„Skurvysyn!“ zvrieskol Ergo a snažil sa postaviť.

„Hej hej, mama sa pelešila kade-tade,“ pokrčil ramenami špión a nadhodil si dievčatko na pleciach.

„Netušil som, že je tvoja, keď som ťa sem posielal. Irónia, čo?“ pokračoval.

Ergo chrčal. Kinemantické kúzlo vytetované na koži sa prebudilo naplno. Pečať mu ako hladná diera pohlcovala pohyby, driapala sa mu na srdce a držala pľúca v železnom zovretí. Jeho vlastnou energiou mu sťahovala svaly do bolestivých kŕčov a každý pohyb, o ktorý sa pokúsil mu spôsobil väčšiu bolesť.

„Bol by som ti doprial rýchlu smrť,“ otočil sa špión na odchod, „ale nechce sa mi.“

S rehotom vyskočil z okna.

Ergo sa vzpieral na zemi v mukách. Snažil sa proti kúzlu bojovať. Potláčal ho vlastnou vôľou. S vypätím všetkých síl ho dokázal na chvíľu oslabiť. Ťažko dýchajúc vytiahol lovecký nôž. Vzpriamril sa na kolenách a čepel' priložil na kožu. Rezal. Ruku mu ovláždili prvé stužky krvi. Kričal. Putá, ktoré ho roky zväzovali sa začínali trhať.

Kus mäsa dopadol na zem. Kľče povolili. Rameno ukrutne bolelo.

Ergo sa zúrivo postavil a kopol do drevenej stoličky. S nenávisným výkrikom vyskočil von oknom. Silueta šéfa rozvedky smerovala k mostu.

Ergo zúrivo skákal za ním. Závažie tancovalo naokolo. Na strechách ostávali krvavé stopy. Škridle sa pod ním mrvili. Dobiehal ho. Z očí mu sršala nenávisť, myseľ mal zatemnenú zúrivosťou. Nechcel sa dohadovať. Teraz chcel len zabíjať.

Stem utekal po moste. Ergo pristál na veži. Nezastavil. Cítil pohyb okolo seba. Guľu. Reťaz. Vlajku, ktorá sa trepotala vo vetre. Všetok vysal.

Vymrštil sa. Letel. Druhá veža sa blížila. Hladko na nej pristál a zoskočil pred prekvapeného Stema. Oceľ hlasno dopadla vedľa.

„Skončil si,“ oznámil mu Ergo.

„Aby si nebol prekvapený kamarát,“ uškrnul sa špión.

Na oboch stranách mosta sa objavilo niekoľko postáv. Všetko zjavní členovia rozvedky s kinemantickými schopnosťami. Lukostrelec, dvaja šermiari a chlap s bumerangom.

„Nie sme kamaráti!“ vykrikoval Ergo, vrhol sa na Stema a sekol mu po nohách.

Naprázdnou. Na zem dopadol nehybný šíp. Stem vyletel hore. Ergo inštinktívne odskočil a vyhol sa letiacemu bumerangu. Sprava sa zablysla čepeľ meča. Zblokovoval ho. Stočil čepeľ a vytrhol protivníkovi zbraň z ruky.

„Prvý dole,“ pomyslel si, keď ho zasiahol guľou rovno do čela.

Roztočil závažie. Odklonil letiaci šíp a vyskočil. Vo vzduchu sa otočil a zasiahol ďalšieho rovno do chrbta. Zaprašťali zlomené kosti.

Lukostrelcovi sa podarilo zasiahnuť ho do nohy. Ergo zvreskol. Zúrivo po ňom hodil kosák, ktorý sa mu s mľasknutím zaboril do čela.

Chlap s bumerangom priskočil k nemu. Napriahol sa po ňom s dreveným oblúkom. Tesne minul. Zato Ergo ho zasiahol päťou do brucha. Nečakal na to, kedy súper chytí dych a zlomil mu väzy.

Odtackal sa kúsok a takmer sa potkol o telo ležiace na zemi. Očami našiel Stema, ktorý bol už s dievčaťom na druhej strane mosta.

„Nie!“ skríkol po ňom.

Rozbehol sa, ale bolesť v nohe ho zastavila. Vytrhol z nej šíp. Obzeral sa okolo seba a zúfalo sa snažil nájsť aspoň nejaký zdroj pohybu. Nič. Všetko v dosahu bolo mŕtve. Nehybné.

„Nie...“ hlesol o poznanie tichšie a sledoval vzdáľujúcu sa postavu.

Shi-Sel k nemu naťahovala malú rúčku a niečo kričala. Krivkajúc sa za nimi snažil ísť. Vzdáľovali sa. Bolesť z rán ho mučila. Dievčatko malo stále natiahnutú ruku. Zacítil energiu

vo svojom vnútri. Takmer rovnaký pocit, aký cíti, keď čaruje. Ale toto bolo trochu iné. Nebol to ukradnutý pohyb. Sila, ktorú mu posielalo dievča nemala smer, len trpezlivo čakala, kým ju použije. Nasmeroval šíp za unikajúcim špiónom. Letky sa zatrepotali vo vzduchu. Krvavá špička sa vynorila Stemovi z kolena a špeh sa s bolestivým výkrikom zvalil.

„Bol by som ti doprial pomalú a bolestivú smrť,“ precedil pomedzi zuby Ergo, keď k nemu dokrival, „ale chcem mať istotu.“

„Počkaj!“ skríkol Stem a obranne zdvihol ruky.

Neskoro. Ergo na neho so šialeným výrazom skočil a bodol ho loveckým nožom do brucha. Vytrhol skrvavenú zbraň a pre istotu mu ju tam zarazil ešte trikrát.

Na most sa začínali valiť vojaci. Dupot nôh a hrmot brnenia vrátil Ergo do prítomnosti. Vykročil k Shi-Sel. Dievča ustupovalo a hľadelo na krvavý nôž, ktorý stále držal.

„Ktorého z nás sa bojí viac?“ zahanbil sa Ergo a vrátil zbraň za opasok.

„Neublížim ti Shi-Sel,“ natiahol k nej prázdne ruky, „pod', musíme ísť!“

Ustupovala k okraju. Striedavo sa jej oči spočívali na ňom a na blížiacich sa hordách ocele.

„Vezmem ťa za mamou!“

Obrátila na neho okále, v ktorých sa objavila malá iskrička nádeje. Stála už na samom okraji mosta. Vojaci už boli takmer na dosah. Kopije napriahnuté, štíty zdvihnuté.

Rozbehol sa a chytil dieťa do náručia. Z preplneného mosta viedla jediná cesta. Malá mu kričala pri hlave. Silno si ju k sebe privinul. Naberali čoraz väčšiu rýchlosť. Hladina rieky sa k nim nezadržateľne rútila. Zastali. Čľupli do vody. Jemne, akoby vôbec nepadali desiatky metrov. Chlad ich objal ako náruč smrti samotnej.

Nosníky mostu sa lámali a praskali. Masívna konštrukcia padala.

Dievčatko sa ho krčovito držalo a kašlalo. Plával s ňou k brehu. V ľadovej vode mu tuhli svaly a každý záber mu dával stále viac zabrat'. Vydriapali sa na ostrovček v strede rieky. Shi-Sel prskala špinavú vodu. Triasla sa.

„Už je dobre,“ tíšil ju Ergo.

„Je mi zima! Chcem ísť za mamou,“ plakala.

„Pôjdeme, neboj,“ povedal jej, „len sa najprv musíme dostať hore.“

„Skáčeš ako mamina,“ potiahol dievča nosom.

„Čo?“ nechápal Ergo.

„Vyskočme,“ zamrmlala nepokojne.

Ergo si bolestne spomenul na kusarikamu. Možno aj spadla dole, no na hľadanie teraz nebol čas. Pomohlo by im to vôbec? Adrenalin z boja ho opúšťal a začínala sa ozývať strata krvi.

„Neviem či mám na to dosť sily,“ pokrútil hlavou.

Dostal nápad a vážne sa pozrel na dievčatko. Už raz mu dnes silu dala. Koľko pohybu má v sebe uloženého? Ako rýchlo ho musí spotrebovať on? Prehltol tucet ďalších otázok, na ktoré nemôže šesťročné dieťa poznať odpoveď.

„Shi-Sel?“

„Hmm?“

„Niečo musím vyskúšať. Dáš mi ešte trochu sily? Ako predtým na moste. To si bola ty však?“

Dieťa prikývlo. Ergo v sebe znova pocítil pohyb, čakajúci na svoj smer. Najprv bol pokojný ako bezvetrie. Potom začal kmitať jemne ako struny hudobného nástroja. Roztriasol sa ako zuby v mraze. Stále viac nepokojný, snažiaci sa prebrať von. Keď už ho nedokázal udržať odstrelil ním kameň, ktorý ležal na zemi.

„Takže toto bola trocha,“ povedal viac menej sám pre seba, „dobre. Teraz mi daj všetko, čo máš.“

„*Bude to kurevsky dlhý skok,*“ pomyslel si.

Okolo mosta sa tlačili ľudia. Všade sa šírila panika a hurhaj. Ozývali sa výkriky ľudí, dožadujúcich sa vysvetlenia. Nieкто kričal, že sa na moste bojovalo, vraj tam išli vojaci.

Z priekopy vyletel tieň. Vzniesol sa vysoko do vzduchu a zmizol v tme. Dav stíchol.

„Videli ste to?“ prerušil ktosi mlčanie.

„Démon! To on strhol most!“ vykrikoval iný.

Hluk nanovo prepukol, hlasnejšie ako predtým.

Ergo nič z toho nepočul. Nezadržateľne sa rútil smerom ku knižnici. Shi-Sel sa k nemu tísila. Pevne ju zvieral v náručí. Voňala nádherne. Neubránil sa úsmevu a odhodil mincu. Hladko doskočili na strechu a kus kovu sa rozbehol nevedno kam.

„Mama!“ rozbehla sa Shi-Sel k Li-Ban ležiacej na zemi.

Vedľa nej ležalo v kaluži krvi telo vraha. Z hlavy mu trčala noha stoličky.

„Shi-Sel!“ strhla sa Li-Ban.

Oči mala červené a opuchnuté od plaču. Dievča na ňu skočilo a objalo ju. Matka mierne zjojkla od bolesti a objala dcéru.

„Vidím, že si tiež neoddychovala,“ dokrivil k nim Ergo.

„Ergo! Ty žiješ! Vy obaja... ako? Si zranený!“ všimla si krvavú ranu, kde mal predtým tetovanie.

Žoldnierovi sa zatočila hlava. Spadol. Žena bola hneď pri ňom a ratovala ho.

„Budem v poriadku,“ protestoval, „len si potrebujem na chvíľu ľahnúť.“

„Nebud' idiot,“ šepala a obväzovala rany.

„Každú chvíľu sem môžem vtrhnúť,“ namietal Ergo, no nebránil sa.

„Viem. Tak. Nie je to dokonalé, ale malo by to stačiť, kým si to nenecháš ošetriť poriadne,“ utiahla posledný obväz.

„Čo tvoja noha?“ ukázal na jej končatinu.

„Dačo prejdem. Iné mi neostáva.“

Pri chôdzi sa opierala o drevenú palicu. Ergo spoznal kusy zábradlia, ktorým preletel. Uškrnul sa nad tým. Na strechu knižnice začal bubnovať dažď.

„Musíme ísť Shi-Sel,“ obrátila sa Li-Ban k dievčatku.

Dieťa sa spýtavo pozrelo na Erga a poslušne podalo mame ruku.

„Ergo?“ zastala matka s dcérou pred dverami.

„No?“

„Pýtal si sa ma, prečo som sa vrátila,“ otočila sa k nemu, „chceš to stále vedieť?“

„Áno,“ prikývol.

„Poprosiť dávneho priateľa o odpustenie,“ povedala a zmizla vo dverách.

Ergo mlčky sedel. Spomínal na všetky krásne roky s Li-Ban. Jej vôňa, tvar pier i farba očí. Farba, ktorou na neho vykúkali aj okále dcérky. S bolestivým syknutím sa pozviechal a krivil ku dverám.

Vyšiel do lejaku.

„Li-Ban! Shi-Sel!“ kričal za unikajúcimi ženami.

Žena na konci ulice sa otočila. Napriek hustému dažďu sa Ergovi zdalo, že sa Li-Ban usmieva. Vlastne by si tým bol istý, aj keby ju nevidel vôbec.